

Súd: Okresný súd Veľký Krtíš
Spisová značka: 10Csp/47/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6216204654
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Šulgan
ECLI: ECLI:SK:OSVK:2018:6216204654.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Veľký Krtíš, samosudcom JUDr. Jánom Šulganom, v spore žalobcu L. V., nar. XX. XX. XXXX, bytom H. T. XX, zastúpenej Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou, so sídlom Komenského 3, Veľký Krtíš, proti žalovanému Endepro, s. r. o. v likvidácii (do 03. 04. 2018 s obchodným menom Provident Financial, s. r. o.), IČO: 35 805 731, so sídlom Mlynské nivy 49, 821 09 Bratislava, zastúpenému RR Legal Corp., s. r. o., advokátskou kanceláriou so sídlom Humenského nám. 4, 851 07 Bratislava, IČO: 46 789 634 o určenie spotrebiteľského úveru za bezúročný a bez poplatkov, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e, že Spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobkyni Úverovou zmluvou č. XXXXXXXXX zo dňa 31. 05. 2014 je bezúročný a bez poplatkov.

II. Súd u r č u j e Zmluvu o zabezpečení splátok úveru uzavretú medzi žalovaným a žalobkyňou v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXX zo dňa 31. 05. 2014 za neplatnú.

III. Žalobkyňa m á n á r o k voči žalovanému na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ō v o d n e n i e :

1. Podaným návrhom doručeným súdu dňa 11. 08. 2016 sa žalobkyňa domáhala, aby súd určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobkyni úverovou zmluvou č. XXXXXXXXX zo dňa 31. 05. 2014 je bezúročný a bez poplatkov a aby určil zmluvu o zabezpečení splátok úveru uzavretú medzi žalovaným a žalobkyňou zo dňa 31. 05. 2014 za neplatnú a zaviazal žalovaného k náhrade trov konania. Svoj návrh odôvodnila tým, že žalobkyňa ako dlžníčka a spotrebiteľka uzavrela dňa 31. 05. 2014 so žalovaným ako veriteľom a dodávateľom zmluvu o spotrebiteľskom úvere pod č. XXXXXXXXX. Na základe tejto zmluvy žalovaný žalobkyni poskytol bezúčelový hotovostný spotrebiteľský úver vo výške 600,- Eur. V zmluve o úvere uvádza údaje o výške úrokovej sadzby vo výške 22,38 %, celkový úrok podľa zmluvy o úvere predstavuje spolu sumu 86,40 Eur a poplatok za garantovanú službu 120,60 Eur. Žalobkyňa sa v zmluve o úvere zaviazala uhradiť žalovanému úver riadne a včas vo forme 60 týždenných splátok vo výške 13,45 Eur, pričom výška poslednej splátky predstavuje 13,45 Eur. Celková čiastka, ktorú sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť podľa zmluvy o úvere predstavuje 807,- Eur. RPMN podľa zmluvy je 70,38 % a priemerná RPMN je 49,67 %. Konečná splatnosť úveru podľa zmluvy o úvere nastane 7. dňa 60 týždňa po dni uzavretia zmluvy. Pri podpise úverovej zmluvy žalobkyňa uzavrela so žalovaným aj zmluvu o zabezpečení splátok úveru ako nepomenovanú zmluvu podľa § 51 Občianskeho zákonníka. Záväzok žalovaného zo zmluvy spočíva v poskytovaní služby, ktorá predstavuje preberanie finančných prostriedkov na úhradu spotrebiteľského úveru od žalobkyne. Žalobkyňa sa v zmluve o zabezpečení splátok úveru zaviazala zaplatiť žalovanému za túto službu odmenu vo výške 309,- Eur v 60 týždenných splátkach po 5,15 Eur, pričom výška poslednej splátky predstavuje 5,15 Eur. Poplatok obsiahnutý v zmluve o zabezpečení splátok úveru sa platí za službu, ktorá bezprostredne súvisí s poskytnutým úverom, o čom svedčí aj to, že výška tohto poplatku sa

určuje podľa výšky poskytnutého úveru. Žalovaný so žalobkyňou dohodol poplatok za túto službu zámerne v inej zmluve oddelenej od úverovej zmluvy, aby tento poplatok v konečnom dôsledku nebol zahrnutý v ostatnej zmluve o úvere. Žalovaný tak očividne konal v úmysle obchádzať ustanovenia o najvyššej prípustnej odplate za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľskou zmluvou, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom zákonníku a Zákone č. 129/2010 Z. z. Samotná zmluva o úvere preto podľa názoru žalobkyne svoje klamlivé údaje o výške úrokovej sadzby, výške RPMN a o celkovej sume, ktorú žalobkyňa sa zaviazala žalovanému zaplatiť, pretože v nej nie je obsiahnutý poplatok, čiže žalovaný požaduje od žalobkyne v zmluve o zabezpečení splátok úveru, hoci tento poplatok bezprostredne súvisí s poskytnutým úverom. Žalobkyňa tvrdí, že zmluva o zabezpečení splátok úveru obchádza Európsku a vnútroštátnu legislatívu na ochranu spotrebiteľa. Okrem toho zmluvu o zabezpečení splátok úveru možno považovať aj za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka nakoľko sa jedná o typickú adhéznú zmluvu, ktorá nebola individuálne dojednaná a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech slabšej zmluvnej strany, ktorou je spotrebiteľ. Bez uzavretia zmluvy o zabezpečení splátok úveru by zo strany žalovaného nedošlo k poskytnutiu úveru, pretože bežnou praxou obchodných zástupcov žalovaného je, že uzavretie úverovej zmluvy podmieňujú uzavretím zmluvy o zabezpečení splátok úveru bez toho, aby spotrebiteľa upozornili na možnosti uzavrieť túto zmluvu. Celková odplata, ktorú sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť žalovanému za úver, teda podľa názoru žalobkyne predstavuje sumu 207,- Eur ako je uvedené v zmluve, ale v skutočnosti predstavuje sumu 516,- Eur, čo je súčet poplatkov a úrokov zo zmluvy o úvere a poplatku zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Celková čiastka, ktorú musí žalobkyňa v skutočnosti zaplatiť predstavuje 1.116,- Eur a nie v zmluve uvedených 807,- Eur, o čom svedčí aj splátkový kalendár v zákazníkovej karte klienta. V zmluve o úvere uvádza aj nepravdivé údaje v neprospech spotrebiteľa o výške úrokovej sadzby, výške RPMN a údaje o celkovej čiastke, ktorú má žalobkyňa za poskytnutý úver zaplatiť. Keďže v týchto údajoch nie je obsiahnutý poplatok vyplývajúci zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Zmluva o úvere neobsahuje rozpis výšky, počtu a termínov splátok istiny úroku a iných poplatkov. Keďže zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 z. č. 129/2010 Z. z. preto poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zákon rovnako sankcionuje aj uvedenie nesprávnej hodnoty RPMN v neprospech spotrebiteľa. Zmluva o spotrebiteľskom úvere a zmluva o zabezpečení splátok úveru majú podobu štandardných formulárových zmlúv, ktoré sú typické tým, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení vzhľadom na formulárovú predtlač. Je teda zrejme, že spotrebiteľ prijme podmienky zmluvy, ktoré si dodávateľ sám v predstihu podľa svojej predstavy naformuluje alebo zmluvný vzťah nevznikne. Za takého stavu je spotrebiteľ z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou zmluvného vzťahu. K naliehavému právnomu záujmu uvádza, že naliehavý právny záujem spotrebiteľ preukazovať v zmysle ustanovenia judikatúry nemusí, pretože naliehavý právny záujem vyplýva priamo z § 5 b/ a iných ustanovení z. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa. Ďalej poukazuje aj na nesprávnosť výpočtu RPMN, kde uvádza, že pokiaľ by RPMN bola uvedená v pravdivej výške, klientka by si nikdy takýto úver nezobrala. Podmienenosť zmluvy o zabezpečení splátok úveru so zmluvou o úvere poukazuje na Rozsudok Okresného súdu Lučenec sp. zn. 12C/663/2012 zo dňa 14. 03. 2013, v ktorom sa po výsluchu obchodného zástupcu sud stotožnil s tým, že uzavretie zmluvy o doplnkovej službe bolo podmienkou poskytnutia úveru. Žalobkyňa udala, že keby vedela, že nemusí zmluvu o zabezpečení splátok úveru podpísať, tak by ju nepodpísala. Žalobkyňa nevidí na zmluve o zabezpečení splátok úveru nič nadštandardné, pretože vie, že iné spoločnosti preberajú finančné prostriedky v hotovosti a nepýtajú za to žiadnu odplatu. Keďže povinnosť preberajúceho spotrebiteľa uhradiť spotrebiteľský úver vyplýva priamo z povahy a účelu právnej úpravy úverovej zmluvy. Žalovaný nepožaduje v zmluvách o zabezpečení splátok úveru jednotnú odplatu, hoci poskytuje každému spotrebiteľovi na základe každej tejto zmluvy rovnakú službu. Výška odplaty dojednaná zmluvou o zabezpečení splátok úveru je priamo úmerná výške poskytnutého úveru. Táto skutočnosť svedčí o tom, že cieľom zmluvy o zabezpečení splátok úveru nie je poskytovať nadštandardné služby, ale naopak jej cieľom je obchádzať platnú legislatívu na ochranu spotrebiteľa.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení udáva, že podľa jeho názoru naliehavý právny záujem musí byť riadne preukázaný. Na to, aby sa súd mohol vecou meritórne zaoberať je potrebné, aby pri takomto určení existoval naliehavý právny záujem, ktorý by definitívne odstránil spornosť medzi stranami, ktorú nemožno dosiahnuť inak. Poukázal pri tom na Uznesenie Najvyššieho súdu sp. zn. 1MCdo/1/2009 a Uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/18/2013, v ktorých súdy konštatovali, že naliehavý právny záujem žalobcu na určenie neplatnosti právneho úkonu je potrebné skúmať so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým so zreteľom na cieľ sledovaných podaní určovacej žaloby. K úrokovej

sadzbe žalovaný udáva, že úroková sadzba vo výške 22,38 % ročne nemožno považovať za rozporné s dobrými mravmi. Banky poskytujú úvery aj za oveľa vyššie úrokové sadzby, napríklad Poštová banka až 32,50 %. Poukázal aj na rozpor Krajského súdu v Prešove, ktorý konštatoval, že úrok vo výške 25 % ročne je primeraný. K RPMN uvádza, že veličina RPMN má len abstraktnú výpovednú hodnotu, z ktorej vie spotrebiteľ posúdiť či je výhodnosť alebo nevýhodnosť úveru. Poukazuje na skutočnosť, že v roku 2008-2010 maximálna výška RPMN štátom regulovaným nariadením vlády č. 238/2008 sa pohybovala medzi 73,44 - 112,52 %. Podľa názoru žalovaného súdneho prieskumu nepodlieha samotná výška úrokovej sadzby, ale celková odplata úveru, pričom v danom prípade žalobca nepreukazuje, žeby celková odplata za úver podstatne prevyšovala odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Všetky náležitosti v zmluve o úvere sú v súlade s § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z., pričom poukazuje, že pokiaľ by zmluva o úvere neobsahovala tieto náležitosti, potom by v podstate neexistovala. Považujú za dostatočné, že zmluva o úvere obsahuje vyčíslenie istiny úroku a poplatku a zároveň určuje počet, výšku a termín splatnosti jednotlivých splátok, ktorým sa má táto celková čiastka žalovanému splatiť. Zmluvu o zabezpečení splátok úveru považujú za zmluvu, ktorá má akcesoricickú povahu k zmluve o úvere a obsahuje presné ustanovenia o predmete plnenia a jeho cene. Nie je podmienkou získania úveru, preto sa odmena za túto službu nezapočítava podľa Zákona č. 129/2010 Z. z. do RPMN, čo preukazujú aj stanoviská Ministerstva financií Slovenskej republiky a Slovenskej obchodnej inšpekcie, ako aj rozhodovacia prax všeobecných súdov. Každý zákazník sa môže sám rozhodnúť, či osloví žalovaného s požiadavkou poskytnutia úveru, rovnako sa slobodne rozhoduje, že si v prípade poskytnutia úveru želá doplnkovú službu, ktorú žalovaný poskytuje na základe zmluvy o zabezpečení splátok úveru a splácať splátku priamo. Táto doplnková služba je nadštandardnou službou a je spolplatená. Nie je na zväžení žalovaného, či odmenu zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru zahrnie alebo nezahrnie do RPMN, pretože veličiny, ktoré vstupujú do počtu RPMN sú stanovené kogentnou právnou úpravou, ktorú žalovaný musí v plnom rozsahu dodržiavať. Žalobca žiadny dlh voči žalovanému neuznáva a ani žalovaný netvrdí, že žalobca by mal voči nemu nejaký dlh, za tohto faktického stavu absentujúcej spornosti nie je absolútne zrejmá otázka, aký dlh chce žalobca v tomto konaní riešiť, keď žiadny z účastníkov konania netvrdí, žeby akýkoľvek dlh medzi nimi vôbec existoval alebo aspoň potencionálne existoval. Výška dlhu sa v tomto konaní vôbec nerieši, a to ani priamo ani nepriamo. Nesúhlasí s názorom žalobcu, že naliehavý právny záujem je automaticky priamo zo zákona daný a nie je potrebné sa s jeho prítomnosťou v konaní zaoberať. K uvádzanej priemernej úrokovej sadzbe uvádza, že sa netýka obdobných prípadov, ako je konkrétny prejednávany prípad, ale týka sa všetkých spotrebiteľských úverov bez výnimky, pričom právna úprava stanovuje, aké parametre sú pre obdobnosť prípadov podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka rozhodujúce a treba ich brať do úvahy, a to najmä finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

3. Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní okrem iného uviedol, že odplata je neprimeraná, nakoľko spotrebiteľka si zobrala úver 600,- Eur a vrátiť podľa karty splátok musí až 1 116,- Eur, čo je 90 % poskytnutého úveru. Do podania žaloby uhradila žalobkyňa 771,- Eur. Vytýka, že v hodnote RPMN nie je zahrnutá práve odplata zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Keby tam tá odplata bola, tak tieto údaje sú niekoľkonásobne vyššie a už by sa nezместili do rámca tej najvyššej prípustnej odplaty regulovanej občianskym zákonníkom. Zmluvu o úvere a zmluvu o zabezpečení splátok úveru považuje za vzájomne podmienené. Tomuto odporuje súčasná legislatíva obsiahnutá v občianskom zákonníku, ktorá jednoznačne hovorí, že zmluvy uzavreté pri rovnakom rokovaní treba považovať za vzájomne podmienené. Taká je aj prax súdov, že keď sú tieto zmluvy uzavreté v jeden deň, pokiaľ žalovaný nepreukáže, že nebolo podmienkou poskytnutia úveru uzavretie tejto zmluvy, tak sa považuje za podmienku uzavretia zmluvy o úvere aj uzavretie zmluvy o doplnkovej službe. Rozhodnutie Európskeho súdu nie je relevantné na vzťahy medzi účastníkmi konania. Relevanciu má len voči štátu, pretože od štátu by žalovaný mohol požadovať náhradu škody, ktorú štát spôsobil tým, že zle transformoval smernicu do právneho poriadku. Navyše vyššiu silu má zákon ako smernica. Pokiaľ nebude toto súdne rozhodnutie nejakým spôsobom transformované do právneho poriadku je potrebné vychádzať z platného práva. Eurokomformný výklad je síce možné aplikovať, ale len v tých prípadoch keby tento výklad nebol kontralege, čiže protizákonný. V tomto prípade je gramatické znenie tohto ustanovenia jednoznačné a gramatickým výkladom možno jednoznačne zistiť, že rozpis výšky, počtu a termínov splátok sa vzťahuje tak ku splátkam v istine, tak k splátkam úrokov a tak isto k splátkam poplatkov. Čo sa týka druhu úveru pôžičku nepovažuje za druh úveru. Je to určitá právna forma a netreba si zamieňať právnu formu s typom úveru. Pôžička je osobitý zmluvný typ. Nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že neunesli dôkazné bremeno vo vzťahu k zmluve o zabezpečení splátok úveru. Dostatočným dôkazom je písomné vyhotovenie tejto

zmluvy, pretože s nej jednoznačne vyplýva, že jej cieľom a účelom je obchádzať platnú legislatívnu na ochranu spotrebiteľa.

4. Právny zástupca žalovanej na pojednávaní uviedol, že cenou spotrebiteľského úveru nie je úrok, pretože daný zmluvný vzťah sa riadi zákonom o spotrebiteľských úveroch, kde sa cena nazýva celkové náklady. Z úrokovej sadzby sa spotrebiteľ nikdy nedozvie koľko zaplatí. Pre spotrebiteľa je dôležitá tá informácia koľko celkovo zaplatí za ten úver a preto aj sa zaviedla RPMN. Nie je možné porovnávať úrokovú sadzbu, pričom 22,38 nie je v rozpore s dobrými mravmi, bez skúmania závislosti istiny a dĺžky úverového vzťahu. Zo žiadneho dôkazu v súdnom spise nevyplýva, že by toto bolo neprimerané, žeby situácia na finančnom trhu pri obdobných úveroch pri obdobnej situácii ako žalobkyne bola iná. Z pohľadu praxe a znalosti finančného trhu toto je absolútny štandard. Výpočet RPMN je zložitý preto bol do Občianskeho zákonníka a Nariadenia vlády zavedený pojem odplata, kde sú zavedené stropy, ktoré vždy rešpektovali. Nie je možné, aby úroková sadzba bola v rozpore so zákonom pre výšku a odplata, do ktorej vstupuje aj úroková sadzba, by bola v poriadku. Nežiada aby súd priamo implementoval a dával prednosť smernici, ale žiada eurokomfortný výklad, pretože je to dôležité pre ochranu spotrebiteľa, aby nedošlo k obmedzeniu trhu spotrebiteľských úverov.

Pokiaľ ide o náležitosť neuvedenia druhu úveru, ide o nesprávnu formuláciu žalobcu, pričom zákon hovorí o druhu spotrebiteľského úveru a to je zásadný rozdiel. Pôžička je reálny kontrakt a úver konsenzuálny kontrakt. Z bodu 1/ zmluvy vyplýva, že úver podľa zmluvy je druhom spotrebiteľského úveru, ktorý má formu pôžičky. Toto nie je úver ako konsenzuálny kontrakt a právna úprava nepozná také druhy úverov, to zaviedla až banková prax. Pri náležitostiach treba rozlišovať ich dôležitosť. Jednoducho nie je možné, aby každá náležitosť bola posudzovaná tak prísno. Bezúročnosť a bezpoplatkovosť je prísnejšia sankcia ako celá neplatnosť. Poukázal aj na odporujúcu si argumentácia protistrany. Nie je možné tvrdiť, že zmluva o zabezpečení splátok úveru je neplatná a zároveň povedať, že mala by byť súčasťou odplaty RPMN, preto považuje žalobu za rozpornú. Petit je iný ako argumentácia žalobkyne. Zmluvy považuje za jasné, prehľadné, dobre čitateľné po grafickom spracovaní, sumy sú uvedené veľkým písmom a podmienky sa nemenia, čiže ešte pred uzavretím zmluvy zákazník vie čo koľko to stojí. Uznáva, že spotrebiteľa treba ochraňovať, ale len v určitých medziach. Aj spotrebiteľ je zodpovedný za svoj podpis a za svoj prejav vôle. Nesúhlasil s názorom protistrany, že podľa súčasnej právnej úpravy nie je možné, uzatvárať takéto zmluvy. Je to možné, ale spadajú do odplaty. Uviedol, že voči Providentu sa nevedú konania na tomto súde ani na žiadnom inom v nejakom veľkom rozsahu ako v iných nebankových spoločnostiach. Žalovaný bol prvý, ktorý dostal licenciu NBS. Nie je preto možné, že ich zmluvy niečo neobsahujú alebo sú v niečom zlé. K odplate poukazuje na podporné stanovisko orgánu dozoru SOI, Ministerstvo financií a NBS. Podľa jeho názoru, tvrdenie protistrany, že určovací rozsudok vyrieši otázku skutočnej výšky dlhu žalobkyne, ktorá je sporná, pretože kým sa vyrieši sporná otázka aká je skutočná výška dlhu žalobkyne, nemôže určiť, že k bezdôvodnému obohateniu na strane žalobcu došlo je mylná. To by znamenalo, že žalobe na bezdôvodné obohatenie by vždy musela predchádzať žaloba o určení nejakej skutočnosti, čo považuje za nemysliteľné a v rozpore s konštantou judikatúrou. Je to spor pre spor. Druhá strana nezohľadňuje špecifiká jednotlivých prípadov, lebo je to vzorová žaloba. Nie je potreba určovať. Má to byť vyriešené zo strany súdu pri žalobe na plnenie ako predbežná otázka a zároveň to odporuje povinnosti koncentrácie konania. Zároveň upozornil na očividné prehliadanie rozhodnutia vo veci F. - Home Credit. Z dôvodu, že žalobkyňa nepreukázala naliehavý právny záujem v tejto veci, neuniesla dôkazné bremeno a neuniesla bremeno tvrdenia, žiadal žalobu zamietnuť a priznať náhradu trov konania.

5. Po vykonanom dokazovaní súd rozhodol tak, že žalobu zamietol najmä z dôvodu nepreukázania naliehavého právneho záujmu a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania. Proti rozsudku prvostupňového súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 12Co/199/2017 zo dňa 30. 07. 2018 napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil na nové konanie.

6. V rámci nového konania právny zástupca žalobkyne na pojednávaní uviedol, že zotrváva na vyjadreniach v pôvodnom konaní. Na doplnenie uviedol, zmluva o doplnkovej službe je neplatná z dôvodu, že poplatok, ktorý bol za ňu určený je neprijateľný. Aj napriek tomu, že je neprijateľný, respektíve táto služba je neplatná, malo to byť uvedené v RPMN, čo v tomto prípade sa nestalo, čiže RPMN je uvedená v neprospech spotrebiteľa. Keďže chýbajúce náležitosti v zmluve nesankcionujú zmluvu jej neplatnosťou, zmluvu je potrebné vyhlásiť za bezúročnú a bezpoplatkovú.

7. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to podanou žalobou, Zmluvou o spotrebiteľskom úvere, Zmluvou o zabezpečení splátok úveru, s prehľadom splátok, vyjadrením žalovaného zo dňa 30. 08. 2016 spolu s CD nosičom, vyjadrením žalobcu zo dňa 23. 09. 2016, prehľadom priemerných úrokových sadzieb, Vyjadrením žalovaného zo dňa 11. 10. 2016 spolu s CD nosičom, Rozsudkom súdneho dvora z 09. 11. 2016 a prednesmi právnych zástupcov.

8. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav. Žalovaný uzatvoril dňa 31. 05. 2014 so žalobkyňou Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobkyňi poskytnutý hotovostný spotrebiteľský úver výške 600,- Eur. Zmluva o úvere obsahuje údaje o výške úrokovej sadzby vo výške 22,38 %, celkový úrok podľa zmluvy o úvere predstavuje spolu sumu 86,40 Eur, poplatok za garantovanú službu 120,60 Eur, RPMN vo výške 70,38 % a priemerná RPMN vo výške 49,67 %. Konečná splatnosť úveru podľa zmluvy o úvere nastane 7. dňa 60 týždňa po dni uzavretia zmluvy. Žalobkyňa sa v zmluve o úvere zaviazala uhradiť žalovanému úver riadne a včas vo forme 60 týždenných splátkach vo výške 13,45 Eur. Celková čiastka, ktorú sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť podľa zmluvy o úvere predstavuje 807,- Eur. Pri podpise úverovej zmluvy žalobkyňa uzavrela so žalovaným aj Zmluvu o zabezpečení splátok úveru, na základe ktorej žalovaný poskytoval služby, spočívajúce v preberaní finančných prostriedkov na úhradu spotrebiteľského úveru od žalobkyne. Žalobkyňa sa zaviazala zaplatiť žalovanému za túto službu odmenu vo výške 309,- Eur v 60 týždenných splátkach po 5,15 Eur.

9. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

10. Podľa § 52 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva..

11. Podľa § 52 ods. 3a 4 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

12. Podľa § 53 ods. 1, 3,5 a 6 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. To neplatí ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne, alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné. Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.

13. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

14. Podľa § 9 ods. 2 Zák. č. 129/2010 Z. z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru,

podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

k) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

l) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

15. Podľa § 11 ods. 1 Zák. č. 129/2010 Z. z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa),

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa

16. Z vykonaného dokazovania považuje súd za preukázané, že žalobkyňa uzatvorila so žalovaným dňa 31. 05. 2014 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobkyni poskytnutý hotovostný spotrebiteľský úver výške 600,- Eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť vo forme 60 týždenných splátok vo výške 13,45 Eur. Zároveň v rovnaký deň bola medzi zmluvnými stranami uzatvorená aj Zmluva o zabezpečení splátok úveru, na základe ktorej žalovaný zabezpečil preberanie jednotlivých splátok úveru v hotovosti od žalobkyne a tá sa zaviazala zaplatiť za túto službu zaplatiť odmenu vo výške 309,- Eur v 60 týždenných splátkach po 5,15 Eur. Žalovaná mala uhradiť do podania žaloby 771,- Eur s tým, že potom už asi neplatila. Súd má zo záznamu platieb preukázané platby vo výške 768,90-Eur

do 21. 07. 2016. Vzhľadom ku skutočnosti, že prebiehajúci spor nie je sporom o plnenie, súd sa ďalej s výškou úhrad nezaoberal.

17. Zmluvu o úvere súd posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, kde žalovaný od počiatku vystupoval v postavení dodávateľa a žalobkyňa v postavení spotrebiteľa. Žalobkyňa je v spore slabšou stranou, ktorá vyžaduje zvýšenú, nie však bezhraničnú, ochranu. V zásade ide o formulárovú zmluvu, avšak podstatné náležitosti sú do zmluvy vpisované. Súd považuje za preukázané, že všetky vpisované údaje sú podmienené výškou úveru a počtom, resp. výškou splátok. Súd považoval za potrebné v konaní preukázať rozpor uzatvorenej úverovej zmluvy s ustanoveniami zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, dôvody neplatnosti Zmluvy o zabezpečení splátok úveru v súlade s tvrdeniami žalobkyne a preukázať naliehavý právny záujem zo strany žalobkyne, tak ako namietal žalovaný.

18. Za neplatné považuje súd ustanovenie o poplatku za garantovanú službu. Zo zmluvy má súd preukázané, že poplatok za službu bol stanovený vo výške 120,60 Eur, čo pri výške poskytnutého úveru 600,- Eur predstavuje 20,10 % z úveru. Žalovaný síce v zmluve uviedol dohodnutú ročnú úrokovú sadzbu vo výške 22,38 %, ktorá je vzhľadom ku skutočnosti, že ide o nebankový subjekt a s prihliadnutím na problémovú klientelu nepriechodnú u bánk v súlade s dobrými mravmi, ale dojednaním uvedeného poplatku fakticky zvýšil odplatu od spotrebiteľov. Žalovaný tak simuluje poplatkom úrokovú mieru, ktorá by pri dosiahnutí plánovaného výťažku musela byť vysoká, čo by bolo ihneď viditeľné, pre spotrebiteľa zrozumiteľné a súd by takúto úrokovú mieru označil za rozpornú s dobrými mravmi. Poplatok vo výške 20,10 % z úveru považuje súd za poplatok, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi nielen z dôvodu jeho výšky, ale aj z hľadiska vzájomného plnenia. Spotrebiteľ má za poplatok nárok na služby uvedené v bode 4 na strane 2 zmluvy. Za neprijateľné a nemorálne považuje súd, že spotrebiteľ má platiť dopredu za niečo, čo ešte nedostal a v konečnom dôsledku ani dostať nemusí, pretože pokiaľ bude riadne splácať ani služby nevyužije, resp. v minimálnej miere. Poplatok nebol dohodnutý individuálne, vpisovaná do zmluvy bola len jeho výška. Ustanovenie o poplatku nie je možné vypovedať. Poplatok spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán na strane spotrebiteľa, preto ustanovenie o tomto poplatku, resp. garantovanej službe považuje súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku a ako takú za neplatnú.

19. Žalobkyňa poukázala aj na nesúlad jednotlivých ustanovení Zmluvy o spotrebiteľskom úvere s ustanoveniami § 9 ods. 2 z. č. 129/2010 Z. z. Namietala, že v zmluve nie je uvedený druh úveru (§ 9 ods. 2 písm. a) z. č. 129/2010 Z. z.). Zákon o spotrebiteľských úveroch nedefinuje druhy úverov. Súd má za to, účelom zákona mohlo byť označenie úverov, aké sa vyskytujú v praxi. Súd považuje

za preukázané, že v zmluve je uvedené, že ide o spotrebiteľský úver vo forme pôžičky, ide o úver bezúčelový (čl. 1), ktorý bol poskytnutý v hotovosti, čiže podľa teórie hotovostný úver (v zmluve označené ako Hotovostný režim). Žalobkyňa považuje dohodnutú úrokovú sadzbu vo výške 22,38 % za takú, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi a teda neplatnú. Pokiaľ by tomu tak bolo, keďže by išlo o absolútnu neplatnosť súd by musel konštatovať, že v zmluve chýba náležitosť uvedenia úrokovej sadzby (§ 9 ods. 2 písm. i) Zák. č. 129/2010 Z. z.). Súd sa nestotožnil s názorom právneho zástupcu žalovaného, že úroková sadzba nič nevypovedá o vhodnosti, resp. nevýhodnosti úveru a ako taká by nemala samostatne podliehať súdnemu preskúmaniu. Súd súhlasí s tým, že úroková sadzba nemusí úplne ozrejmiť koľko spotrebiteľ nakoniec zaplatí, že reálnejšou hodnotou je odplata. Avšak citovaný zákon jednoznačne nariaďuje uviesť hodnotu ročnej úrokovej sadzby. Pokiaľ je povinnosťou takéto ustanovenie v zmluve mať, je rovnakou povinnosťou, aby toto ustanovenie bolo v súlade so zákonom a nepriečilo sa dobrým mravom. Na druhej strane, ale súd konštatuje, že dohodnutú úrokovú sadzbu 22,38 % ročne nepovažuje za rozpor s dobrými mravmi. Z prehľadu NBS súd zistil, že priemerná úroková sadzba spotrebiteľských úverov poskytovaných obchodnými bankami za obdobie VI/2014 bola 10,71 %. Súd nesúhlasí s názorom právneho zástupcu žalovaného, že uvedený prehľad nezohľadňuje celý finančný trh a nemal by tak byť použitý a aj samotné banky, napr. Poštová banka mali vyššie úroky. Súd vychádzal práve z tohto prehľadu, pretože práve priemer bánk považuje súd za vhodný na porovnávanie. Poukazovanie na iné banky považuje súd za irelevantné, jeho zaujíma priemer a to, že niektorá banka má príliš vysoký úrok, ešte neznamená v prípade sporu, že taká sadzba nebude určená za rozpornú s dobrými mravmi. Súd v súlade so súdnou praxou považuje za prijateľnú hranicu 25 % ročne. Je si vedomý, že musí zohľadniť zvýšené riziko poskytovateľa úveru pri poskytovaní úverov problémovým klientom nepriechodným u bánk. Dohodnutá úroková sadzba 22,38 % ročne je nižšia, preto súd ustanovenie zmluvy o ročnej úrokovej sadzbe nepovažuje za rozporné s dobrými mravmi. Podľa názoru žalobkyne zmluva neobsahuje ani výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (§ 9 ods. 2 písm. l) Zák. č. 129/2010 Z. z.). Súd si je vedomý, že napriek nie celkom jasnému výkladu zákona, súdna prax v zásade požadovala rozdelenie splátky na istinu, úrok a poplatky. Že výklad nebol úplne jednoznačný preukazuje aj podanie Súdnemu dvoru priamo z prostredia justície. Ako vyplýva z rozsudku Súdného dvoru z 09. 11. 2016 v spore Home Credit, a. s.- Birová spotrebiteľ musí vedieť kedy je splátka splatná, nemusí byť určený konkrétny dátum, musí byť určiteľný, identifikovateľný (čl. 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48) a zmluva nemusí spresňovať aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny (čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) smernice 2008/48). Súd sa tak zároveň vysporiadal aj s otázkou uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) Zák. č. 129/2010 Z. z.), hoci ju žalobkyňa nenamietala. Súd poúdlil rozsudok súdneho dvora ako interpretačné pravidlo. Mal za to, že doposiaľ nie príliš jednoznačný výklad zákona, ktorý vychádzal aj zo smernice, vykladali súdy nesprávne. Súd použil uvedený rozsudok ako prostriedok výkladu doposiaľ platného zákona č. 129/2010 Z. z.

20. Pre posúdenie namietanej nesprávne uvedenej výšky RPMN (§ 9 ods. 2 písm. k) Zák. č. 129/2010 Z. z.) je rozhodujúce určiť, či odplatu za služby, vykonávané na základe Zmluvy o zabezpečení splátok úveru je alebo nie je potrebné zahrnúť do výpočtu RPMN. Žalovaný predložil stanoviská Slovenskej obchodnej inšpekcie zo dňa 14. 10. 2011, Ministerstva financií SR zo dňa 06. 10. 2011 a Národnej banky Slovenska zo dňa 03. 10. 2014 spolu s inými podkladmi na CD nosičoch. Ministerstvo financií a SOI uviedli, že náklady na vyberanie splátok úveru priamo v domácnosti ako náklady na doplnkovú službu sa nezahŕňajú do RPMN. NBS vo svojom stanovisku uviedla, že do odplaty by nemali byť zahrnuté tie odplatné plnenia, ktoré vznikli na základe vlastnej iniciatívy spotrebiteľa bez toho, aby to bolo vo výslovnom záujme veriteľa pred podpisom zmluvy, za takéto plnenie sa považuje aj plnenie v podobe dobrovoľných platieb za poistenie a poplatky za voliteľné služby. Na druhej strane ale súd považoval za potrebné zaoberať sa aj otázkou vzájomnej podmienenosti zmlúv a slobodnej vôle pri ich uzatváraní. Súd v zásade nevidí problém v uzatvorení Zmluvy o zabezpečení splátok pokiaľ s tým obe strany súhlasia, nie je podmienkou získania úveru a neobchádza ustanovenia zákona. V konkrétnom prípade to však tak nie je. Súd má na rozdiel od pôvodného konania z iných konaní pred senátom, že podmienkou získania úveru vo všeobecnosti nebolo uzatvorenie zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Bolo to však podmienkou získania úveru v hotovostnej forme, čo považuje súd za preukázané. Súd považuje za preukázané, že vzhľadom k províziám z výberu bolo v záujme obchodných zástupcov ponúkať najmä hotovostnú formu úveru. Podľa názoru súdu sám žalovaný zdĺhavým postupom pri vybavovaní bezhotovostnej formy úveru nepriamo nútil spotrebiteľov na využívanie hotovostnej formy úveru. Podľa názoru súdu je v konkrétnom prípade zrejme, že zmluva o úvere a zmluva o zabezpečení

splátok úveru sú vzájomne podmienené a sú vzájomne závislé. To, že zmluva o zabezpečení splátok úveru nie je označená číslom je irelevantné, nejde o obligatórnu záležitosť ale o spôsob evidencie veriteľa. Preto napriek uvedeným stanoviskám by sa odplata za túto službu mala započítať do celkovej RPMN. Ďalej súd uvádza, že uzatvorenú zmluvu o zabezpečení splátok úveru považuje za neplatnú. Súd má preukázané, že výška splátky za výber je odvodená od výšky splátky úveru. Súdu tak nie je známe, prečo za rovnakú činnosť si žalovaný u spotrebiteľov určuje rôznu výšku poplatku, keď náklady spojené s výberom sú rovnaké, resp. sa nimi zmluva nezaobrá. To napovedá, že poplatok nie je úhradou nákladov, ale zvyšovaním odplaty pri formálnom nezvyšovaní úrokov a obchádzaním ustanovení o výške RPMN. Podľa tejto zmluvy musí spotrebiteľ platiť aj keď sa výber z rôznych dôvodov neuskutoční. Poplatok za výber vo výške 309 Eur, čo znamená 51,50% zo sumy poskytnutého úveru možno nazvať úžerníckym a v slušnej civilizovanej spoločnosti nemá miesto. Takáto výška poplatku je v rozpore s dobrými mravmi. V tomto prípade súd považuje zmluvu o zabezpečení splátok za súčasť zmluvy o úvere aj keď formálne je samostatná. Napriek jej formálnej samostatnosti je pri jej posudzovaní potrebné aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa. Súd tak zmluvu o zabezpečení splátok úveru považuje za vynútenú zmluvu, ktorá obchádza ustanovenia zákona o maximálnej odplate, maximálnej RPMN a je v rozpore s dobrými mravmi, preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka je neplatná. Súd sa však stotožnil s tvrdením právneho zástupcu žalobkyne, že v zmluve je uvedená RPMN v nesprávnej výške.

21. Keďže súd má preukázané, že žalovaný nezahrnul do výpočtu RPMN aj odplatu za doplnkovú službu, ktorú zahrnúť mal, dospel súd k názoru, že uvedená RPMN v zmluve je uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Preto v súlade s § 11 ods. 1 písm. d) Zák. č. 129/2010 Z. z. je uzatvorená zmluva bez úrokov a bez poplatkov. Žalovaný tak nemá nárok na zaplatenie úroku, poplatku za garantovanú službu a poplatku za doplnkovú službu.

22. Podľa § 137 písm. c) C. s. p. ,žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

23. Podľa § 11 ods. 4 Zák. č. 129/2010, spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

24. Pokiaľ ide o preukázanie naliehavého záujmu, súd sa v pôvodnom konaní nestotožnil s názorom právneho zástupcu žalobkyne, že naliehavý právny záujem nie je v spotrebiteľských sporoch potrebné preukazovať, že je daný zo zákona, pričom právny zástupca poukázal na § 5b Zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Rovnaký názor by zaujal aj teraz, avšak súd poukazuje, že po vyhlásení rozsudku v pôvodnom konaní a pred rozhodnutím Krajského súdu došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z. z. (novela č. 279/2017 Z. z.) účinného od 30. 04. 2018, ktorá jednoznačne stanovila možnosť spotrebiteľa žiadať o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Vzhľadom ku skutočnosti, že ide o ustanovenie procesnej povahy súd naň musí prihliadať aj v priebehu konania, pretože v čase jeho účinnosti rozhodnutie nebolo právoplatné. To znamená, že v novom konaní súd na ustanovenie § 11 ods. 4 Zák. č. 129/2011 prihliadol a považuje právny záujem za daný zo zákona (§ 137 C. s. p.).

25. Na základe uvedeného súd rozhodol tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

26. Podľa § 255 ods. 1 C. s. p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

27. Podľa § 262 ods. 1 C. s. p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

28. Podľa § 396 ods. 1,3 C. s. p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

29. Súd rozhodol o náhrade trov konania v súlade s citovanými ustanoveniami C.s.p.. Žalobkyňa mala v konaní plný úspech, preto jej súd priznal nárok na plnú náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho

konania. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 C. s. p. samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd Banská Bystrica a to písomne v štyroch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak nebude povinnosť stanovená týmto rozsudkom dobrovoľne splnená možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov)